

Aggastyán az éjszakában

Éjszaka hazafelé ballagok, és jajveszékelést hallok. Halvány sírás ez, gyöngye kiabálás, mely erő híján nyöszörgéssé torzul:

Jaj, jaj, jaj nekem, jaj, jaj.

Az utcapadon, a szegényház előtt töpörödött aggastyán ül a sötétben. Előtte siralmas bőrdöngye, a holmija. Nem tud mozdulni. A szél ütötte meg már négy évvel ezelőtt, és béna a kezére-lábára. Rokonai szállították föl a vidékről, mert terhükre volt, nem akarták tovább tartani, a vonatról mindjárt idehozták, leültették a padra, eléje dobták kis motyóját, és – se szó, se beszéd – itt hagyták, mint egy csecsemőt, akit kitesznek valamelyik küszöbre. Írásai nincsenek. A szegényházba nem vehetik föl. Most csak üldögél magával tehetetlenül, és siránkozik a második gyermekkorában, fölötte az őszi csillagokkal, s bámul a rendőrré, aki már intézkedik, hogy továbbvigyék valahova.

Próbáld csigázni képzeleted, hogy a nyomorúság és kétségbeesés legnagyobb fokát eszeld ki mesterségesen, egymásra halmozva az élet minden borzalmát, nem riadva vissza még a valószínűtlenségtől sem, akkor sem sikerül előidézned ezt a képet, melyet most tulajdon szememmel látok. Lear király jut eszembe. Goethének az a bölcs megállapítása, hogy „minden öregember Lear király”.

(*Pesti Hírlap*, 1934. október 25. – S, 290. old.)